

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **J.P.,** zastoupené JUDr. Vladimírem Škrétou, advokátem se sídlem Tovaryšský vrch 1358/3, Liberec I, proti žalovanému: **Finanční ředitelství Ústní nad Labem**, se sídlem Velká Hradební č. 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 17. 8. 2005, č. j. 59 Ca 51/2005 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Včas podanou kasační stížností brojila žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) proti shora uvedenému usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2005, č. j. 12263-1/110/04, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu v Liberci (dále jen „finanční úřad“) ze dne 25. 3. 2004 č. j. 32444/04/187912/5519 a č. j. 32455/04/187912/5519.

Ve své kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že krajský soud nesprávně posoudil žalobu stěžovatelky jako opožděnou, ačkoliv žaloba byla zaslána včas prostřednictvím držitele poštovní licence dne 12. 5. 2005, tj. ve lhůtě dvou měsíců ode dne 11. 3. 2005, kdy bylo stěžovatelce žalobou napadené rozhodnutí doručeno. Krajský soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí bylo již 1. 3. 2005 doručeno zástupci stěžovatelky s omezenou plnou mocí, ale chybně uvádí, že tento den je rozhodujícím dnem pro stanovení počátku běhu lhůty pro podání žaloby. Protože stěžovatelka udělila zástupci omezenou plnou moc, právní účinky založilo až doručení druhému z nich, tedy stěžovatelce (§ 32 a § 17 odst. 7 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „ d. ř.“). Tvrzení krajského soudu, že vzhledem k tomu, že měla stěžovatelka svého zástupce, není rozhodující, kdy bylo rozhodnutí doručeno přímo stěžovatelce, tak podle stěžovatelky nemá oporu v zákonném předpise. Stěžovatelka dále uvedla, že uplatňuje důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) zák. č. 150/2002 Sb., v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), neboť soud při svém rozhodování nesprávně posoudil otázku, který den doručení, pokud je doručováno zástupci s omezenou plnou mocí, je podstatný pro počítání lhůty pro podání správní žaloby.

Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla napadené usnesení krajského soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Zároveň navrhla, aby soud rozhodl o nákladech kasační stížnosti.

II.

Žalovaný se ve svém vyjádření uvedl, že i kdyby se za rozhodné datum pro určení této lhůty vzalo doručení rozhodnutí stěžovatelce, byla by žaloba podána opožděně (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k této skutečnosti žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť stěžovatelka tvrdí, že její žaloba nebyla podána opožděně, a proto je rozhodnutí krajského soudu, které její žalobu pro opožděnost odmítlo, nezákonné.

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

IV.

Ze správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti: Dne 25. 3. 2004 vydal finanční úřad dodatečné platební výměry č. 1040000055, č. j. 32444/04/187912/5519 a č. 1040000056 č. j. 32455/04/187912/5519. Proti těmto dodatečným platebním výměrům stěžovatelka podala odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím zamítl. Toto rozhodnutí žalovaného bylo zástupci stěžovatelky doručeno v úterý dne 1. 3. 2005 a stěžovatelce samotné pak v pátek 11. 3. 2005 (viz doručenky na originálu žalobou napadeného rozhodnutí).

Toto rozhodnutí stěžovatelka napadla žalobou, kterou krajský soud kasační stížností napadeným usnesením odmítl. V odůvodnění především uvedl, že napadené rozhodnutí bylo doručeno zástupci stěžovatelky dne 1. 3. 2005, tudíž poslední den lhůty ve smyslu § 40 s. ř. s. s přihlédnutí k § 72 odst. 1 s. ř. s. uplynul 2. 5. 2005. Protože ve správním řízení

měla žalobkyně svého zástupce, není rozhodující, kdy bylo rozhodnutí doručeno přímo stěžovatelce. K poštovní přepravě byla žaloba podána dne 12. 5. 2005 a byla tedy podána opožděně. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Spornou otázkou je, zda krajský soud správně posoudil žalobu jako opožděnou a zda bylo na místě ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnout.

Podle § 72 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. Podle § 40 odst. 2 téhož zákona lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Jestliže stěžovatelce jako z časového hlediska druhé ze dvou osob, kterým bylo doručováno a u nichž připadalo v úvahu, že doručení u nich může být účinné, bylo rozhodnutí doručeno v pátek dne 11. 3. 2005, lhůta pro podání žaloby (pokud by stěžovatelkou plná moc byla skutečně udělena jako omezená) uplynula ve středu 11. 5. 2005. Žaloba podaná k poštovní přepravě dne 12. 5. 2005 (viz. obálka na č. l. 5 soudního spisu) byla tedy v každém případě podána opožděně, a to o jeden den.

Za této situace se Nejvyšší správní soud již vůbec nezabýval otázkou, zda plná moc, kterou stěžovatelka zmocnila k zastupování v daňovém řízení svého zástupce, byla omezená nebo neomezená, a na to navazující otázkou, které že z obou doručení je právně relevantní. Ani v případě nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem, zda je pro běh lhůty rozhodné doručení stěžovatelce nebo jejímu zástupci, by nemohlo dojít k nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. I za situace, kdy by lhůta běžela ode dne doručení stěžovatelce, by žaloba stejně byla podána opožděně**;** případné rozdílné právní posouzení povahy plné moci udělené stěžovatelkou jejímu zástupci by na věci nic nezměnilo. Kasační stížnost tudíž není důvodná, neboť krajský soud v každém případě rozhodl věcně správně. Není sice vyloučeno, že jeho rozhodnutí se v části, v níž vyšlo z toho, že plná moc udělená stěžovatelkou jejímu zástupci je plnou mocí neomezenou, opírá o nesprávné posouzení právní otázky. Tato otázka však, jelikož nebyla pro právní posouzení věci rozhodná, nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí krajského soudu, neboť ani její posouzení v souladu s právním názorem stěžovatelky vysloveným v kasační stížnosti by nemohlo přivodit pro stěžovatelku příznivé rozhodnutí.

VI.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelkou a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady

řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu